

Μια περιπέτεια στο δάσος

Πέρσι τον Ιανουάριο, πήγα με την οικογένεια μου, τη μαμά, τον θείο Θεόδωρο, το μπαμπά και τον αδελφό μου, στο δάσος. Το δάσος ήταν πολύ ωραίο, ήταν μαγευτικό το τοπίο. Το κελάηδισμα των πουλιών και το θρόισμα των φύλλων με ενθουσίασαν.

Τα πουλιά και τα δέντρα ήταν ήρεμα, ώσπου άκουσαν τη μηχανή των ξυλοκόπων που ήταν έτοιμοι να κόψουν τα δέντρα του δάσους. Ο θόρυβος ήταν πολύ μεγάλος και ξαφνικά έπεσε το καημένο δέντρο που ήταν η φώλια των μικρών μας φίλων των πουλιών και όλα τα πουλάκια και τα ζώα του δάσους, τρόμαξαν. Ευτυχώς, εμείς τους προλάβαμε πριν κόψουν όλα τα δέντρα και τα ξύλα.

Εγώ, σπάνια λέω σε ανθρώπους να κάνουν ή να σταματήσουν κάτι, αλλά σήμερα θα το κάνω. Είπα στους ξυλοκόπους να σταματήσουν να κόβουν τα δέντρα, δεν είναι δική τους περιουσία, αλλά όλων μας.

Οι ξυλοκόποι ήταν ανυπάκουοι, εγώ θα ήθελα να καλέσω την αστυνομία αλλά δεν το είπα επειδή μπορεί να προκαλέσουν ζημιά στην οικογένειά μου. Εμείς τους λέγαμε να σταματήσουν αλλά οι ξυλοκόποι δεν σταματούσαν ώσπου τελικά αναγκαστήκαμε να καλέσουμε την αστυνομία. Η αστυνομία ανέφερε ότι τους είπαμε εμείς «δεν είναι περιουσία σας» και οι γονείς μου επιβεβαίωσαν την άσχημη συμπεριφορά των ξυλοκόπων. Στο τέλος, οι ξυλοκόποι έγιναν ρεζίλι από όλους όσοι ήταν παρόντες εκεί και έτσι αναγκάστηκαν να φύγουν.

Ευτυχώς που προλάβαμε τους ξυλοκόπους, οι οποίοι ήθελαν να κόψουν τα δέντρα του δάσους για να τα πωλήσουν ακριβά. Η επιθυμία μου θα ήταν να μην ξαναέρθουν, γιατί είναι κρίμα να καταστραφεί το δάσος και η πρασινάδα του τόπου μας. Μπορούν να κόβουν τα ξύλα από επιτρεπόμενες περιοχές, τις οποίες καθορίζει το Δασονομείο.

Ελένη Κωνσταντίνου

Τάξη Ε΄